

Bilag 2.

Invalidforsikring og -forsørgelse i andre Lande.*)

Sverige. Ved Loven af 30. Juni 1913 indførtes en almindelig Pensionsforsikring omfattende saavel Invaliditet som Alderdom. Forsikringen omfatter praktisk talt enhver svensk Statsborger med Undtagelse af pensionsberettigede Tjenestemænd. Der betales en Grundafgift paa 3 Kr. samt en Tillægsafgift, der varierer efter Aarsindtægten fra 2 til 30 Kr.

Retten til Pension indtræder ved varig Invaliditet dog senest ved det 67. Aar. Pensionen bestaar af 1) en Afgiftspension, hvis Størrelse varierer efter betalte Præmier og Alder (for Mænd 70 pCt. af Præmierne, der er betalt mellem 16 og 19 Aar, og 15 pCt. mellem 55 og 66 Aar). 2) Invalide Rentenydere, hvis Indtægt ikke overstiger 425 (for Kvinder 400 Kr.) faar et Pensionstillæg, hvoraf Staten betaler $\frac{3}{4}$, Kommunerne $\frac{1}{4}$. Tillægget udgør 225 (for Kvinder 210 Kr.) med Fradrag af $\frac{6}{10}$ af det Beløb, hvormed Indtægten overstiger 50 Kr. Hertil kommer Børnetillæg. 3) Desuden har Kommunerne Ret til, uden at det faar Fattighjælps Karakter, at give kommunale Pensionstillæg efter Skøn. Foruden den kontante Understøttelse er der til Pensionsforsikringen knyttet en omfattende Virksomhed til Forebyggelse af Invaliditet samt frivillig Forsikring.

Der findes henimod 100 000 Pensionsnydere under 67 Aar (Invalidere) og ca. 200 000 Pensionsnydere paa mindst 67 Aar.

I 1924—25 udgjorde de pligtige Præmier 23,2 Mill. (svenske) Kr., Præmierne for frivillig Forsikring 0,7 Mill. Kr. I Aaret 1924 udbetaltes som Pensionstillæg 38,6 Mill. Kr., hvoraf Staten betalte 27,6 Mill. Kr. og Kommunerne 9,2 Mill. Kr. Afgiftspensionerne udgjorde paa Grund af Forsikringens korte Varighed kun ca. 1 Mill. Kr.

Norge. Man har i Norge i en Række Kommuner frivillige Alders- og Invalidespensioner. Medens der endvidere den 7. December 1923 er vedtaget en — endnu ikke ikrafttraadt — Lov om Alderspensioner uden Forsikringsbidrag, er Spørgsmaalet om Lovgivning angaaende Invalidforsikring eller -Forsørgelse foreløbig udskudt.

I 1922 fandtes frivillige Alderspensionsordninger delvis i Forbindelse med Invalidespensioner i 111 Kommuner med 40 pCt. af Landets Befolkning. De største Pensioner var for enlige paa Landet i Reglen 3—500 Kr. (norske), i Byerne i Reglen 6—800 Kr. Ægtepar fik gennemgaaende $1\frac{1}{2}$ Gange Beløbet for enlige. Udgiften var i 1922 9,9 Mill. Kr.

Tyskland. Den tyske Lov om Invalide- og Aldersforsikring af 1889 kom som den sidste i Rækken af de store tyske Arbejderforsikringslove; i 1911 blev den indlemmet som IV. Bog i den tyske Rigsforsikringsordning, som tillige omfatter Syge- og Ulykkesforsikring. Forsikringen blev stærkt paavirket af Krigs- og Inflationsforholdene, som medførte Tab af de opsparede Reservefond; ved forskellige Love fra de sidste Aar er den tyske Arbejderforsikring endelig blevet reorganiseret.

Invalide-, Alders- og Efterladteforsikringen medfører Forsikringspligt for Arbejderne inkl. huslig Medhjælp. For Funktionærene findes en særlig Forsikringsordning. Præmierne, der varierer efter Lønklasser fra 25 til 140 Reichpf. ugentlig, betales halvt af Arbejdsgiveren, halvt af Arbejderen. Forsikringen sker i 29 Anstalter, der hver har sit lokale Omraade.

*) Da Alders- og Invalidforsikring er ordnet under eet i Sverige og Tyskland og tildels i Norge er Fremstillingen ang. disse Lande i det væsentlige enslydende med Fremstillingen i det tilsvarende Bilag til Forslaget vedrørende Aldersrente.